

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

23 Nisan Ulusal Egemenlik Ve Çocuk Bayramı Kutlu Olsun

**GÖZÜM ÜSTÜNDE, BAK!
ÇEKMECE MEKMECE KARIŞTIRMA
YAKARSIN KENDİNİ**

Emrah Ablaak

Gelecek Program: Game of Thrones

Çıkan kısmın özeti: 2

@kaansezyum

En son nerede kalmıştık? Hah cinsel seks izlerken balkondan düşen kötürüm çocukta kalmıştık... Şimdi bu eleman sonra bi takım kafalar yaşamaya başlıyor, böyle haplanmış gibi takılıyor, halüsiler malüsiler... Aynı Çiller gibi... Ona çok da şey etmeyin. Bu arada halusi gören çocuğun yanındakiler yani GOT evrenindekiler de kafası iyi bireye portakal suyu vermeyi filan bilmiyor, çocukcağız her sezon ayrı bir kafa yaşıyor.

Şimdi olaylar olaylar tabii. Ned Stark bakıyor işler tuhaflaşıyor, kızları Arya'yla Sansa'yı Kings Landing denen ortama götürür. Tanzim satış gibi düşünün.

Şimdi Ned başgan oraya gidince memlekette işler karışır tabii. Sağ kolu olduğu kral malum tavırlar içine girmiş durumda, halkını, gençleri, işçi vatandaş, küçük esnafı, öğrenciyi dinlemeyen, kendi bildiğini okuyan bi manyeto haline gelir. İyice tuhaflaşır. Yani Ankara'yı geçmiş 10 yılda yönetse bu kadar olur.

Ha bir de, zaten ona buna paso kayızda olduğu için başka evladı çıkıyor. Dizide bunlara kısaca 'Kralın gayrimeşru evladı' yerine 'Piç' deniyor.

Bu piç birey de ortalıkta demirci ustası diye dolaşmaktadır, neyse salla zaten milyon tane karakter var dizide.

Bu arada Ned Stark başkan inceden bir araştırmacı gazetecilik işine girer ama yani keşke girmeseydi... Çünkü rezalet buradan sonra başlar. Çünkü Serseyi'nin 3 evladının da kraldan değil... Serseyi'nin sarı kardeşinden yani Ceymi'den olduğu ortaya çıkar. Abboooovvv! Palular bunu beğendi...

Bu arada Rabirt memleketi olan Kings Landing'e dönerken başına bi şeyler gelir ve ölür.

Tabii babeyn ölünce bunun yerine 'Orosspu çocuğu' küfrünün kimseyi incitemeyeceği bir birey olan Cofri gelir. Cofri, demin de dediğimiz gibi tam bir ORÇO'dur... Maksat g*tlük olsun diye gider Ned Stark'ın kellesini evlatlarının gözü önünde vurdurur. Bi de rahmetlinin başını şehrin girişine asar... Tam bir şerefsiz hareketi.

Tabii bu yerden bitme sarı pipi orçunun aklını münasebetsiz cinsel seks hastası annesi Serseyi gütmektedir. Serseyi bundan sonra bir süre sazı eline alıp memlekette herkesi öttürecek. Aynı şey gibi. Bizim şey...

Tabii sarı pipi tahta çıkınca ortalık karışır. Serseyi'nin kardeşi Tyrion efendi akıllı bir adamdır. Şimdi doğruya doğru manita hastasıdır, sabahdan akşama partiler fakat memleket elden gitmesin diye de elinden geleni yapar. Tabii evladını boyutları yüzünden sevmeyen şerefsiz kara vicdanlı babası filan hep işlerine taş koyar. Götlük yapar... Zaten dizinin adı...

Bunun üzerine tam bir Kings Landing çocuğu olan Tyrion, bir gece cesaret hıplı alıp, önce kendisini aldattığını öğrendiği manitası Sibel Kekilli'yi tavuk gibi boğazlar, sonra babasını kenefte bulur ve zıpkınlar...Ve ortamlardan kel arkadaşı sayesinde bir sandığın içinde topuklar...

Tyrion kafası çalışan bir adamdır. Ortamlarda aynen en akli başında, bu tahti en çok hak eden birey olarak görünen Kalesi'nin yanına gider...

Kalesi'nin eski kocası da bu arada Dotraki çocuğu olan Akuamen'dir. Bunlar böyle ata biner, kılıç kuşanır, çiğ et, yürek filan yerler... Tabii bu kadar besinden sonra Akuamen Kalesi'yi güzel bir şekilde, nefessizce temaslar ama Kalesi'nin çocuğu olmaz.

Bu olaylar olurken Akuamen -yani Kalesi'nin beyi- Kalesi'nin denyo kardeşinin kafayın başına altından taç eritip elemanın kafayı altın kaplama yapar. Kardeşi oracıkta rahmet online olan Kalesi bi rahatlar. Erkek egemen aileden, başka erkek egemen bir aileye geçmiştir ama olsun.

Bir ara manyak büyücü bi birey ortaya çıkar ve maalesef Akuamen'e büyü yapar. Muskalı bi şekil...

Koskoca Akuamen bu büyüün etkisiyle önce mala bağlayıp zombi gibi bi şey olur, sonra feci da şekilde can verir. Akuası bol olsun.

Haftaya kalan GOT olaylarını anlatacım. Umarım dizi bitmeden çıkan kısmın özeti bitirebilirim. Malum ortalık karışık, herkes vaziyet alsın.

nisan hakan

İNTİKAM ARZUSU

Kulaklı hayalet

Merhaba.

O değil o değil, olay o değil. Olay o olsa diyeceğim ki "olay o", ama olay o değil. Sabah uyandım, aklımda bu saçma cümle. Saçma ama kendi içindeki neşesi de dev büyük. Ne demek ya, "o değil o değil olay o değil, olay o olsa olay o diyeceğim ama olay o değil". Ne demek şimdi bu. Hadi bana biri de bunu anlatsın. Desin ki "o değil o değil olay o değil, olay o olsa diyeceğim ki olay o, ama olay o değil, aslında şu demek, şu manaya geliyor aslında o değil o değil olay o değil, olay o olsa diyeceğim ki olay o, ama olay o değil" dese ben de diyeceğim ki, "hah" diyeceğim "şimdi neşem yerine geldi, şu anda resmen aydınlandım, çok da iyi oldu çok da güzel oldu tamam mı" diyeceğim. Ama diyemiyorum. "Her şey çok güzel oldu yemin ediyorum" diyemiyorum. DİYEMİYORUM! Çünkü "o değil o değil, olay o değil, olay o olsa diyeceğim ki olay o, ama olay o değil" ne demek, gerçekten hiç bilmiyorum. Hiç ama. Aklımda bir "o değil o değil, olay o değil, olay o olsa diyeceğim ki olay o, ama olay o değil", ve resmen bu bir kahrıbel.

Bu arada üçüncü ve yeni bisikletim Gülpembe'yle çok mu iyi takılıyoruz ne. Resmen o yani. Vallahi çok sevdim Gülpembe'yi. Hayatımda ilk kez bir bisikletime isim koydum, varın gerisini siz düşünün. Ben aslında katlanır bisiklete hep karşıydım, fakat adamlar yaptı kardeşim. Bir şeyin güzeli yapılıncaya yapılıyor demek ki. Yemin ediyorum elim ayağım oldu. İstanbul'da bazen metro istasyonuna kadar yürümek bile zul geliyor. Atıyorum pembe bisikletime, hop metro, katlıyorum hop, hop gidiyorum gideceğim yere, hop bir açıyorum, hop resmen hop yani. Vallahi süper bir olay. Sürüş keyfi gerçekten mükemmel. Yalnız uzun yolda kasar tabii. Uzun yolda ben yine MTB'ciyim. Mountain Bike yani. Ni. İ. Yakın mesafeler için bulunmaz bir nimet. Böyle böyle yürüme olayını tamamen bırakacağım, o olacak. Bir de önünde çantası da var. Allah'ım, zaman zaman neler koyuyorum içine, o oluyor. Gülpembe'yi alışıma da çok ilginç oldu. Bisikletçilerin çoğu benim arkadaşımıdır. Üzeyir'i aradım. İnsanın da Üzeyir diye bir arkadaşı olsun. "Napiyon Üzeyir" dedim. "İyiymiş Alpay'ım, gelmiyor musun bisiklet almaya" dedi. Dedim "geliyorum, onun için aramıştım zaten, yola çıktım geliyorum" dedim. Bir de Davut diye bir arkadaşım var aynı dükkanda. Üzeyir telefonu kapatmış, demiş ki Davut'a, "Alpay" demiş "bisiklet almaya geliyor" demiş "katlanır olarak". Davut da demiş ki, "kesin pembe'yi alır". Dükkana girdim, Gülpembe'yi görür görmez dedim ki, "indirin bana şunu ordan". Muazzam bir renk. Ve Türkiye'ye gelen tek pembe bisiklet. Bizim kadınlarımız bile pembe bisiklet kullanmak istemezler pek, halbuki bir bisiklet için dünyanın en güzel rengi. Bağırıyor ben buradayım diye. Bisiklet çünkü biraz da bağırarak ağı. Özellikle trafikte bunu herkes görecek. Hepsini de geç, son derece cüretkar bir renk. Severim cüreti. Öyle işte. Çok mutluyum yemin ediyorum Gülpembe'yle. Ne çok yemin ettim ama öyle.

Eskiden okullarımız talaş'la temizlenirdi, ne acayip değil mi. Bütünün ne kadar öğrenci varsa hepimiz olarak boşaltırdık okulu, ben manyak gibi dışarıdan izlerdim ama. Görevli kişi, okulun tabanını boydan boya talaşlardı. Sonra ver Allah ederdi hortumla suyu. Ondan sonra da süpürdü. Ertesi gün geldiğimizde okul mis kokardı. Okul talaş kokardı, okul biraz da toprak kokardı. Emek kokardı okul, ne bileyim saçma bir şey kokardı. Geçenlerde de araştırdım, merak ettim çünkü, talaşla okul temizlemek ne demek dedim. Var mı acaba hala talaşla okul temizlemek dedim. Olabilir mi ya böyle bir şey dedim. Demek ki dedim pratikse, ne bileyim dedim, bilemedim bir yandan da dedim. Bilemedim yani. İnternette araştırdım, talaşla okul temizlemek diye bir şey çıkmadı. Galiba artık okullar talaşla temizlenmiyor. Zaten talaşla okul temizlenmesi ne demek yani. Saçma çünkü. Talaşla okul mu temizlenir. Talaşla bir şey mi temizlenir. Eskiden yok muydu acaba yer silme deterjanı. Varsa da pahalı mıydı acaba. Bilemedim ki. Resmen bilemedim. Talaştan ne gibi bir kar ediliyordu acaba, onu da bilemedim. Kafaya çok pis taktım ben bu talaş mevzuunu. Çok pis ama. Oyunlarımda sormaya başladım. Yok arkadaş yok ya, bir iki kişi haricinde hiç kimse hatırlamıyor bile talaşla okul temizlenmesini. Ya da sadece bizim okulda ve birkaç okulda daha mı vardı böyle bir şey. Kafayı yiyeciğim. Sanki bana bir yerlerde hala bazı okullar talaşla temizleniyormuş gibi geliyor. Belki de bütün okullar hala şu an bilfiil talaşla temizleniyor. Bu kadar talaş nereden buluyorsunuz eğer öyle bir şey yapıyorsanız. Lütfen beni aydınlatın. Var mı ya sizin oralarda talaşla temizlik yapan birileri. Bir yerlerde talaş yaşıtılıyor mu. Eğer öyle bir şey varsa bana haber verirsiniz ben gerçekten çok sevinirim. Gerçekten çok mutlu olurum ama.

Kadıköy'de bir pastane var. Oradaki ağabey beni çok sever, takdir ettiğini söylerdi hep. Ben de bir gün kendisine imzalı İstanbul'un Kuşları kitabımı hediye ettim. O gün bu gündür yüzüme bakmıyor. Hayır olsun inşallah diyeceğim ama bu gerçekten nedir ama. Düşündükçe işin içinden çıkamıyorum.

Hoşça kal.

CEM GÜVENTÜRK

"HEY"

26 Nisan Cuma / İzmir Alsancak 6:45 / Saat: 20.30 / bilgi: 0532 564 50 35
27 Nisan Cumartesi / BKM Mutfak Çarşısı / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00
30 Nisan Salı / Antalya Kaleiçi Simurg / Saat: 21.00 / bilgi: 0543 537 23 23

Bazı insanların gerçekten hiç kafası çalışmıyor. Kıyırık bir köşe yazarıyken, birilerinin lütfuyla milletvekili yapılan dallamanın, iki gün sonra kendisini milletvekili yapan partinin genel başkanlığına soyunması mesela. Ulan gebeş,

sen o partinin Acıpayam ilçe teşkilatında kim var, Divriği teşkilatının talepleri nedir, Artvin il teşkilatının durumu nedir biliyor musun? Bilmiyorsun. Partinin il, ilçe teşkilatlarında görev yapan insanları tanıyor musun? Tanımıyorsun. O kongre delegeleri şimdiye kadar nelere katlanmışlar, ne fedakârlıklar yapmışlar duydun mu? Duymadın. Ama kalkıp hiçbirini tanımadığın, hiçbirisiyle çalışmadığın bu insanlardan oy isteyerek genel başkanlığa aday oluyorsun. Niye? "E onlar beni tanıyor, herkes beni tanıyor." Yavrum herkes Kuşum Aydın'ı da tanıyor ama parti kongresinde adaylığını koyarsa ancak Kuşum Aydın da onları tanır, bilirse oy verirler. Altın Kelebek yarışması mı bu şabalak herif? Ya bunu görmek bu kadar mı zor?

Diğer bazı insanların kafası da çalışmıyor. Kıyırık ve yazdıklarından da açıkça görebileceğimiz gibi dandik bir çakma profesörken bokunda boncuk var sanıldığı için atama yoluyla koltuğa oturtulan adam, zamanında ama örtülü ödenekten ama açık ihalelerden kendine yarattığı üç kurusluk neo-yandaş medyayı arkasına alıp yaka paça defedildiği, rencide edilerek kovulduğu, rezil edilerek yollandığı siyasete geri dönmeye çalışıyor. Atanarak geldiği koltukta aldığı oyu kendisinin aldığını zannediyor çünkü. Yavrum sana birileri seni işaret etti diye oy verdi insanlar, şimdi ne diye versinler, sana gelene kadar o partiye hayatını vermiş ama yine de dehlenmiş adamlar bile sessiz sedasız köşede duruyor, sendeki bu cesaret nereden bızdık bey? Ha tamam hatırladım, iki haftaya Şam'a gidip elâlemin evine çökeceğini de zannediyordun sen.

Tabii genel olarak biz de az kafasız değiliz. Mesela ciddi ciddi, maçına gidiyor, formasını satın alıyor, arabasının plakasını futbol takımının kısaltmasından seçiyoruz diye taraftarı olduğumuz futbol takımının yönetiminde söz sahibi olmamız gerektiğini düşünüyoruz. Düşünmek bir yana, basbayağı talep ediyoruz ve takım yöneticileri bizim istediğimiz gibi yapmayınca da bozuluyoruz. Yani ne bileyim bu biraz da filmlerini çok beğendiğimiz yönetmeni sürekli taciz edip "Abi bir daha ki sefere aile bağları zayıf bir modern çiftin burjuva konformizine teslim olup sıkıntıdan isilik olmasıyla ilgili bir film yap, kesin Cannes'da boruyu döşersin," demeye benziyor. Herif bizi ciddiye almayıp bir sonraki filminde İrlanda patates kıtlığının günümüz İrlanda toplumundaki ayrılıklar üzerine olan etkileri hakkında film çektiğinde de bozulup "Yuh be, filmlerine o kadar para veriyoruz, ne çeksen izliyoruz, sen bizi hiç dinlemiyorsun," diye arıza yapıyoruz. Ama seyirciyiz. Tamam eskiden oyuna etki edebiliyorduk, seyirci hakemi baskı altına alıyorduk falan ama artık o da bitti, hakemlerin korkacak, hatta her maç paçalarından bırakmalarına neden olacak kadar korktukları daha büyük güçler var. E bize de oturup maçı izlemenin ötesinde hiçbir şey kalmıyor. Yani ne bileyim para verip gittiğimiz operada "Hocam baritonu değiştir, baritonu!" diye bağırıp bariton değiştirilmeyince olay çıkarmamıza benziyor işte. Var yani hepimizde bir haddini bilmezlik ya, ayrı mesele.

Alıntılar

"Hulusiciğim bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim."

Hülya Köylü, *Begonyalar Benjamin'e küserken*, s. 67

"Değer verdiklerin kadar değerli olduğunu söyleyen olmuş muydu kuzum sana?"

Manidar Ejder, *Tanyeline Çarpılmış Aşıklar Adası*, s. 88

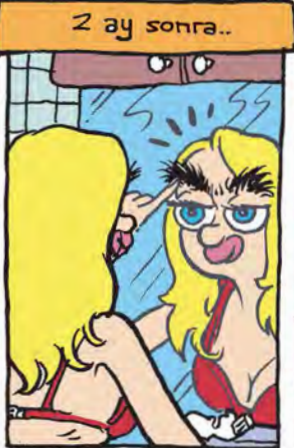
"Tamam tepkini gösterdin, mesajını verdin ama biraz abartmadın mı?"

John F Kennedy, Lee Harvey Oswald'a, 1963

ve SİNEM

Bildiğinden şaşmıyor.

cihan kılıç

"Şimdi benim adım, n'olur n'olmaz!" – Mazhar Alanson'un şarkısından.

● Duy duamı Yarabbim.

Bu topraklarda ne şehit olsun artık, ne şehit cenazesi, ne de şehit cenazesinde politikacı dövmek...

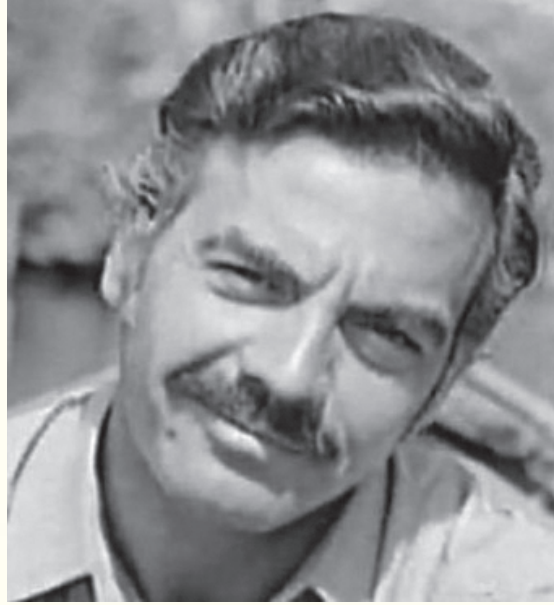
● Türkler tarihi "Tokalaşırken adını değil, memleketini söyleyen kavim" olarak geçecek.

● Faruk Nafiz Çamlıbel'in bir taşlamasına denk geldim: "Zamane şairleri Yani'ye Kani derler / İki satır dizince adına mani derler." Taşlama, "Eskilere Göre Yeniler" adını taşıyor: "Altı saatlik ömrü olmayan şiire baki / Altı asır yaşamış gazelle fani derler. "Üstad, taşlamalarında "Çamdeviren" imzasını kullanmış: "Eskilerin bir ölmez şiir perisi vardı / Yeniler böylesini görsé zebani derler!"

● Tarafsız kalamamak hastalık billa! Mahalle maçı seyrederken bile tarafım!

● Ayhan Işık, çok disiplinli sürekli rejim yapan bir aktörmüş. Çok iştahı açılmış fakat fit halini

korumak için devamlı kendisini denetlemek zorundaymış. Genellikle karpuz ve peynir yermiş! Bir gün Ayhan Işık kaza geçirmiş, Türker İnanoğlu'nun filminde köprüden kamyonu atlama sahnesi varmış, o sahneyi çekerken ayağı kırılmış. "Üç aydan önce kaynamaz" demişler. Sadece bir ay sonra filme devam etmiş çünkü mütemadiyen peynir yediğinden, kemikler hızla kaynamış! Çok çabuk tedavi olmuş bu yüzden. Bir Diyarbakır karpuzuyla yarım kilo peynir yermiş! (Kilo yapmıyor onlar herhalde.) Fakat sürekli rejim yapan Ayhan Işık, ayda bir defa da canı ne çekerse, şuursuzca, ölçü bilmeden o yemeği yermiş. Canı makarna isterse makarna yiyormuş

ama biri tencereye elini daldırmaya kalksa, vuruyormuş eline. "Bu tencere bana ait!" diyormuş. (Feyzi Tuna, Her Film Bir İmtihandı kitabından.)

● "Atılım, girişim" diye dünyevi jargonla başlayan ticari teşebbüsler, genellikle "kısmet, nasip" gibi uhrevi argümanlarla sona eriyor...

● KARŞILAŞTIRMALI EDEBİYAT: "Radyoyu buldum, elektrikliyi buldum!" – Onların Dedeleri "Kendim ettim, kendim buldum!" – Bizim Dedeler

● İyi oynamak isteyenler, oynatmamayı marifet sayanlar ve bir puana razılar... Futbol, hakikaten benziyor hayata he...

● PAŞA GÖNÜL KRİTERLERİ: "Haziran, ayların en zalimi. –Hasan Hüseyin'e yakışır.

"Temmuz, ayların en zalimi." –Poe yazsaydı uyardı. "Ağustos, ayların en zalimi." Kavafis için uygun misra...

● Kavim olarak, haddini bilmeyi "Benim Adım Hıdır" olarak kodlamışız. Haddini bilmeme ise çok daha ünlü Y *rr *k Hasan!

● Bomonti'de "Eczahane" yazılı dükkan var. "Eczane" değil. Görünce rahatlıyorum vallahi...

DÖRT DÖRTLÜK HAYBECİ MARŞI

Artistik patinaj seyreden halktık Patinajda düşene üzülen halktık Futbol balesine bile gülen bi halktık Muhammed Ali'nin maçı bekleyen halktık...

Kaşağı bitince susan bir halktık Kibritçi Kız bitince susamayan halktık Kemalettin Tuğcu'yu okurken gülen Hababam Sınıfı'na ağlayan halktık...

Jetgiller'den hafif ürken bir halktık Daha ziyade Taş Devri'ne meyleden halktık Bay Meraklı'ya asla doymayan halktık Musti'yle de hukuğu olan bi halktık...

Ressam Bob'u düzenli seyreden halktık Alfred Hitchcook'u filmde bekleyen halktık Ya çekyata uzanıp keyfeden halktık Veya lüzumsuz efor sarfeden halktık...

(ayfon melodisiyle söyleyip, kaydedip, yayınız!)

Mustafa Satıcı

İkinci El Eşya
Pazarında
Başarılı
Olmamanın
Sırları

1 - Ne
İstediğinizi
Bilerek Gidin.

Bu hayat, bu yaşadığımız hayat bazen size de başkaları tarafından yaşanıyor gibi gelmiyor mu? Sanki arkadaşlarınız sizden habersiz hep birlikte cuma gecesi dışarı çıkıyorlar, konser gidiyorlar, orada başka bir arkadaş grubuyla karşılaşıyorlar, konser çıkışı hep birlikte birinin evine gidiyorlar, müzik dinleyip dans edip eğleniyorlar, gece eve pizza söyleyip yiyorlar ama sizin bütün bunlardan ertesi gün haberiniz oluyor. İnsan bu kadar olay olduğunu duyunca üzülür, daha fazla öğrenmeye çalışır. Başka kimler vardı? Konser çok mu güzeldi? Kimin evine gittiniz? Eğlence dilencisi gibi; kimden ne alabilerseniz, en ufak bir ayrıntıya bile minnettar olup teşekkürler ederek (allah razı olsun, allah sana daha fazlasını versin) başkalarının yaşadığı güzel geceyi hayallerinizde kendinizi içine yerleştirebileceğiniz kadar öğrenmeye çalışarak üzülürsünüz. Günün sonunda onların yediği manav reyonunda sağlıktan patlayacak gibi olmuş, ışık saçan yeşil elmayasa sizin ağzınızda kalan tad yeşil elma aromalı maden suyu tadıdır. İşte bunun gibi hisler bazen aylara yıllara yayılır. Yerinizden kalkıp dolaptan

Bu hayatı yaşayacağız.

maden suyu almaya gidene kadar hafta sonunun geldiğini, bütün hafta boyunca ne yaptığınızı hiç hatırlamadığınızı dehşetle fark edersiniz. İşte bunun böyle olmasını istemiyoruz. Gem vurulamaz denilen hayatın üzerine eğersiz binmek, "düşersen boynum kırılır ölürüm" diye endişelenmeden hayvan nereye götürüyorsa oraya gitmek istiyoruz. Manava götürürse meyve yeriz, yazlık yerin diskosuna götürürse annelerimizi dansa kaldırırsınız. İşte bunu istiyoruz. İşte bunun için pazar günü sabah 7'den uyanıp ikinci el pazarına geliyoruz.

2 - İkinci El Değerini Bilmediğiniz Bir Şeyi Satın Almayın.

İki kafalı, çıplak, gözleri oyulmuş, ağızları mora boyanmış bir oyuncak bebek tezgahın sessizce bana sesleniyor: BİZİMLE GEL, BİZİMLE OYNA, BİZİMLE KONUŞ, BİZİMLE AĞLA! Tezgahları gezmeden önce bir yerde oturup bir tost yerim, çay içerim diye düşünürken, bak şimdi lanetli bebeklerle konuşuyorum. İşte hayat yaşandığında böyle oluyor. Şikayet etmem, edemem. Lanetlenmek, büyüün etkisi altına girmek, satanik saldırılar falan hayatın cilveleridir. Ellerim istemsizce tezgaha uzanıyor, oyuncak bebeği kavriyor. İyice yüzüme yaklaştırıp yeni efendilerimin oyulmuş gözlerine bakıyorum. "Öldür, yak, altınoluğa kaç" diye fısıldıyorlar. Tam "olur ya, neden olmasın" diye kabul edecekken güler yüzlü bir teyzenin bal sesi beni içine girdiğim trans halinden kurtarıyor: Neye baktınız yavrum,

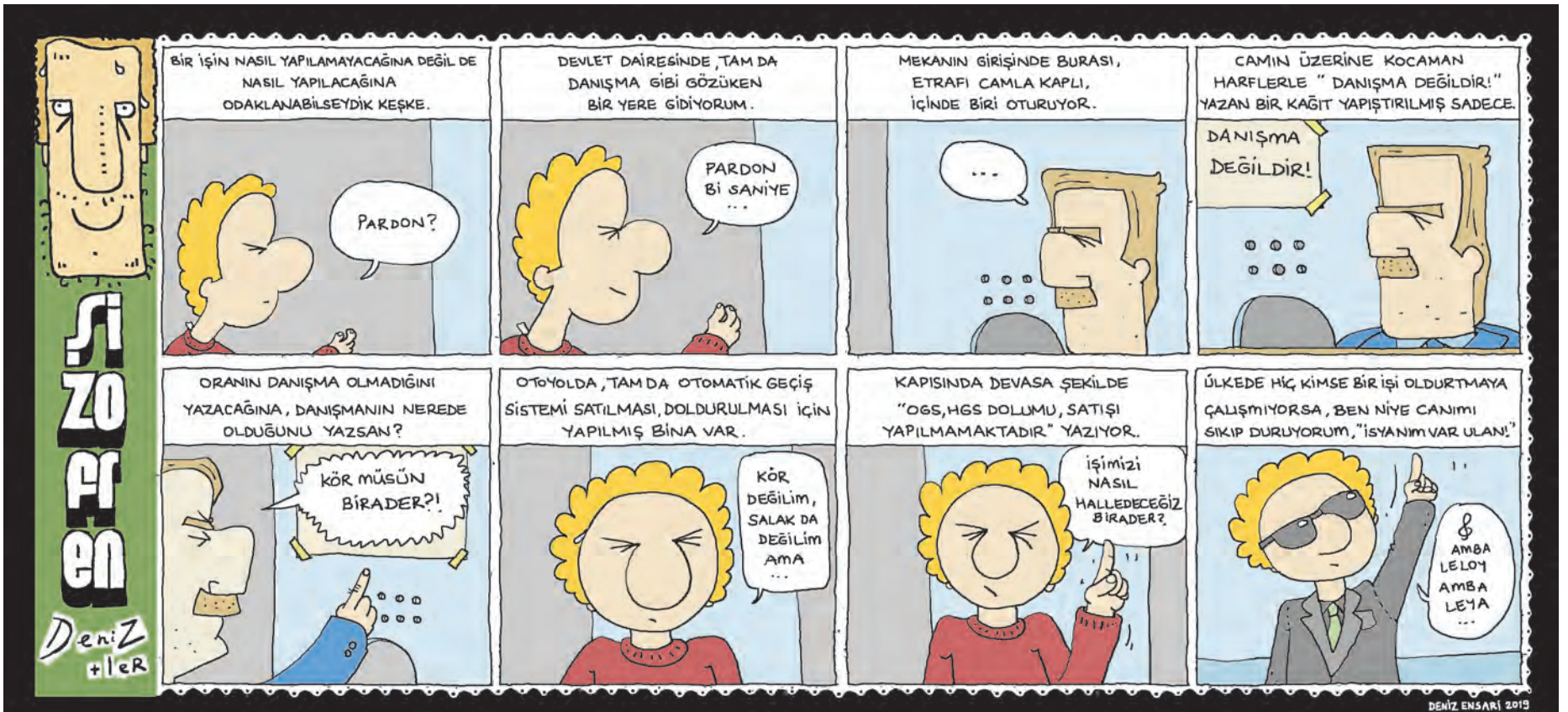
"Bizimle gel, bizimle oyna."

Sesin sahibi aynı zamanda tezgahın sahibi dünya tatlısı bir teyze. Bebeği elimden bırakmadan "iyi günler, nasılsınız, allah başı sağ olsun bu tatlı oğlanlar sizin mi?" diye şaka yapıyorum. Hiçbir büyü ya da lanet beni tombul teyze neşelendirmekten alıkoyamaz. Güçleri yetmez. Kih kih kih diye gülüyor, "benimde sizin yaşlarında bir kızım var, filmlerde çalışıyor, filmler için yapıyor bunları, çekim bitince de getirip bana bırakıyor. Evin

içi garip bir yer oldu. İlgilenirseniz bakın bunlar da var." diye tezgahın altından dört beş tane daha çift başlı bebek çıkarttı. Şimdi üzerimde yirmi çift fısıldayan göz var, başım döner gibi oluyor. "O cinli filmler çok moda oldu şimdi, onlarda çalışıyor herhalde kızınız?" diye soruyorum, elini "hiç sorma" der gibi sallıyor, "ben izleyemiyorum, kızın hatırına bir kere bakayım dedim rüyama girdi, zaten filmdeki oyuncak bebekler olduğu gibi bizim evde, sinirlerim bozuldu" dedi. Kimin bozulmaz ki? Peki, ne kadar bu dünya tatlıları? "20 lira verin yeter" diyor. Bir kendime, bir de benden habersiz cuma akşamı dışarı çıkan arkadaşşıma alıyorum. Lanetli bebekleri naylon poşete koyup parasını alıyor, teşekkür ediyor, ben de teşekkür ediyorum. Umarım naylon poşette taşındıkları için lanetleri bozulmaz, kara büyüğü kaçmaz.

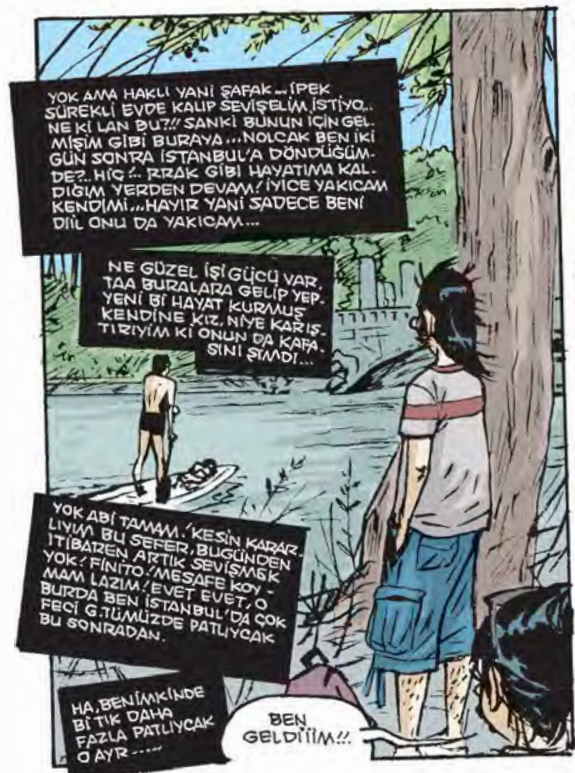
3 - Kendinize Bir Bütçe Belirleyin ve Onu Aşmayın.

Elli lira harcarım diyordum, kırk liraya iki tane lanetli bebek aldım, on liraya da tost yiyip çay içtim. Bu hayatı yaşıyorum.

Çarpışma İpek & Burak

Yazar: G. Z. Öky

Devam edecek...

"Ben ki her nisan bir yaş daha genç/ Her bahar biraz daha aşığım"

Orhan Veli

"VELİ'NİN OĞLU"

105'inci doğum günüydü. Geçtiğimiz hafta.

Bir önceki yıl, "Doodle" denilen o resimlerden konmuştu. "104" doğum günü anısına. O arama motoruna. (Parmağına taktığı ceketi, defterinin arasındaki kâğıtların uçları uçuşuyordu rüzgârla. Tekrar tekrar-gif yani-) Bu yıl hiç rastlamadım doğum gününü kutlayanlara, gazetelerde mazetelerde. (daha yuvarlak bir rakam üstelik: 105--yaşasaydı ister miydi "Doodle" olmak onu da bilmiyorum--)

"TARİFSİZ KEDERLER"

Nisan ayında doğmuştu. 13 Nisan 1914. "Her nisan bir yaş daha genç..." (şu en yukarda, tepedeki alıntı) Yani bir yaş daha yaşlanması gerekirken bizler gibi. (her yıl, her doğum gününde, her nisan) Tam tersine; "Gençleşmesi". Onu diyor. ("biraz daha" da: "aşık" hem ; aşkı da artıyor; her yıl--"Ölen hayvan imiş/ Aşıklar ölmez" demişti Yunus Emre--Nazım Hikmet de: "Çok genç öldü. (...) ama, ölümsüz" dedi, onun için, Budapeşte günlerinde, bir radyo röportajında)

Bir kehanet gibi: Öyle de oldu. Dedigi gibi. Şiirleri için oldu. (kendisi de yaşlanmadı; hep genç, o resimler. Kırılgan yüzü tek bir fotoğrafı... nerede?-bizler yaş aldıkça, her yıl; nisbi/göreceli olarak o gençleşmiş gibi de oluyor, bir nevi--bizlere oranla, yaşı ondan büyükleri kastediyorum--) Her baktığımda o dizeler. Biraz daha diri. Daha genç. Her okuyuşumda yeniden şaşıyorum.

Liseli/ergen/sivilceli falan filan deniyor ya (şimdilerde bir küçümseme, hakaret etme biçimi olarak kullanılıyor) Orhan Veli'nin macerası işte o "Liseli" denilen kategoriden bile biraz önce başladı.

"...Oktay Rifat'ı yedinci sınıfta tanıdım. Melih Cevdet'le arkadaşlığımız bir iki sene sonra başlar. O tarihten sonra bu iki arkadaşımın aynı meseleler üzerine düşündük..." Kendi ağzından. Öyle anlatıyor. "Yedinci sınıf"; Orta iki yani. Henüz liseli dahi değil. "Aynı meseleler" üzerine düşünüyorlar. "Aynı meseleler" Bak bak. O yaşta. Sonradan "Garip" diye adlandıracakları akımı inşa edecekler. O üç sivilceli ergen. Şiirde, "kafiye"den, "vezin/ölçü" den, "şairane tavırlar"dan, "süsler"den, "şatafat"lardan falan filan sıyrılıp, sade bir şiir dili kuracaklar. (yalnız, bakmayın "sadelik sadelik" diye tutturduğuna; çok çok sonraları bir meyhanede birlikte içerlerken Sait Faik, kendisine "en büyük şair kim?" diye sorduğunda: "Fuzuli" diye cevaplayacaktır o

soruyu. Divan şiirine de hayrandı üstad--)

Şiire getirdikleri sadelik, günlük hayatın sıradan cümlelerinin şiirin içine öyle, bodoslamadan, teklifsizce girmesi büyük tepki çekti. Yenilik kolay iş değil. Adama doğduğuna pişman ederler. Amman. Şu cümlelere bakın: dönemin ünlü mizah dergisi Akbaba' (1977'lere kadar

vardı o dergi)nın yöneticisi Yusuf Ziya Ortaç şöyle yazdı "Vezin gitti, kafiye gitti, mana gitti... (...)" "Yazık oldu Süleyman Efendiye" rezaletini alkışladılar... Ey Türk Gençliği... Sizi bu hayasızlığın suratına tükürmeye davet ediyorum." (Akbaba/ 28 Mart 1940)

O sadeliği "basitlik" sananlar oluyor. Hala oluyor. Okuyoruz orada burada. Bir röportajda soruluyor kendisine; "Bazı kimseler, (...) «bunun böylesinin elli tanesini bir günde yazarım,» gibi sözler sarfediyorlar. Şiirlerinizin bu gibi kimseleri aldatan hususiyeti nedir? Siz şiirlerinizi zannedildiği kadar kolay mı yazıyorsunuz?

Orhan Veli şöyle cevaplamış:

"Ben pek o kadar kolay yazamıyorum.

senede üç dört şiirden fazla çıkmıyor. Bir oturuşta bunlar gibi elli tane yazacak olanlara da mani olamam; buyursunlar, yazsınlar."

Basit miydi? Şiirsel değeri? Bu konuları en iyi değerlendirebilecek olana bırakırsak: Yukarda sözünü

ettiğim o aynı röportajda (1955 yılı, Budapeşte) Nazım Hikmet' e soruyorlar: "Acaba bu sık seyahatlerinizin sırasında yanınızda neler var?" "Şimdi size söyleyeyim. Mesela benim bavulumda neler var. Bir defa tabii Orhan Veli var."

Hakkında binlerce şey yazıldı. Yazılacak. Kısacık yaşamına

sığdırdıkları; hepsi; hepsi ilginç, önemli. Şaşırtıcı. Hayatı da bir tür şiirdi. Unutulur şeyler değil. Ama ben en çok, o yayımladıkları dergiyi (Yaprak) sürdürebilmek için sırtındaki paltoyu çıkartıp satışı... O hareket. (ilk önce Abidin Dino'nun kendisine hediye ettiği tabloları satmak zorunda kalmıştı dergi için-- Biz mizah dergicileri" kendimi de katarak"hiçbirimizin yapamadığı, yapamayacağı bir hareket o işte, hakkını teslim etmek gerek: aşk olsun--)

Orta iki'den arkadaşı Oktay Rifat'ın, şairin, (henüz 36 yaşında) gencecik ölümünden sonra yazdığı şiirin son dizeleri şöyle:

"Gel gel kardeşim Orhan
Benim ellerimi al
Benim gözlerimi kullan"

Nur içinde yatsın.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Orhan Veli temalı Doogle

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Macerası adı: Geçen haftadan devam.

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

HAYAT OLGA-ANÜSTÜ AKIŞINDA DEVAM ETMEKTEDİR

